

ETHEL LINA WHITE

Forog a kerék

KRIMIKÖNYVTÁR

KRIMIKÖNYVTÁR

ETHEL LINA WHITE

FOROG
A KERÉK

GENERAL PRESS
KÖNYVKIADÓ

A mű eredeti címe
The Wheel Spins

Hungarian translation © Ács Eleonóra

© General Press Könyvkiadó, 2024

A kiadó minden jogot fenntart,
az írott és az elektronikus sajtóban
részletekben közölt kiadás és közlés jogát is.

Fordította
ÁCS ELEONÓRA

Szerkesztette
KISS-PÁLVÖLGYI LÍDIA

ISSN 2939-6352
ISBN 978 963 452 891 3

Kiadja a GENERAL PRESS KÖNYVKIADÓ
1086 Budapest, Dankó utca 4–8.
Telefon: (06 1) 411 2416

www.generalpress.hu
generalpress@lira.hu

Felelős kiadó KOLOSI BEÁTA
Műszaki szerkesztő DANZIGER DÁNIEL
Felelős szerkesztő KOLBE-KONTOR ILDIKÓ

1

Sajnálát nélkül

Iris Carrt a katasztrófát megelőző napon legyintette meg a veszély előszele. Hozzászokott a társai nyújtotta védelemhez, akiket – öntudatlan hízelgéssel – a „barátainak” nevezett. Vonzó, önálló vagyonnal rendelkező árvaként mindig is sok ember vette körül. Ők gondolkodtak helyette – vagy inkább elfogadta a véleményüket –, és ők kiabáltak helyette, mivel a hangja túlságosan halk volt ahhoz, hogy hallani lehessen a tömegben.

Állandó jelenlétük azt az illúziót keltette benne, hogy egy nagyobb körben mozog, annak ellenére, hogy ugyanazok az arcok ismétlődtek évszakos rendszerességgel. Emellett a népszerűség kellemes érzésével ajándékozták meg. Miután a sajtóban bejelentette, hogy eljegyezte magát a társaság egyik tagjával, egy fényképész felajánlása révén a fotója megjelent a képes újságokban.

Ez volt a Hírnév.

Azután nem sokkal később az eljegyzést közös megegyezéssel felbontották – ami jogos indokot szolgáltatott egy újabb portré közzétételére. Még több Hírnév. Az anyja, aki belehalt a szülésbe, talán sírt vagy mosolygott volna az emberi hiúság e szálnalmas felvillanásain, amelyek akár a mocsárgáz buborékai, felszínre törtek a lenti sötétségből.

Amikor egy rendhagyó vakációt követően először nyilallt bele a bizonytalanság fenyegető érzése, Iris épp különösen jól érezte magát, és boldog volt. A társaság már-már a felfedező diadalával rohanta le az Európa egy távoli szegletében rejtőző, gyönyörű, festőien ágrólszakadt kis falut, és birtokba vette azzal, hogy befirkantotta nevét a vendégeknyvbe.

Közel egy hónapja szállták meg az egyetlen hotelt, a tulajdonos és a személyzet nagy örömeire. Hegyet másztak, úsztak a tóban, és minden elérhető lejtőn napfürdőztek. Amikor a szállodában voltak, megtöltötték a bár, túlharsogták a rádiót, és borravalót adtak minden apró szolgáltatásért. A tulajdonos boldogan vigyorgott rájuk a tömött kassza felett, a mosolygó pincérek pedig kivételezett bánásmódban részesítették őket, a többi angol vendég jogos bosszúságára.

E hat ember számára Iris csupán egy volt a csapatból, és tipikus társasági nőnek tekintették – ártatlannak, önzőnek és haszontalannak. A másik oldaláról természetesen nem volt tudomásuk: a nagylelkűségéről, amely miatt magától értetődően állta a számlát, amikor a „barátaival” ebédelt, és az őszinte együttérzésről a körülöttük lévő nélkülözéssel szemben, amely könnyet csalt a szemébe.

Ám miközben csupán homályosan volt tudatában az elégedetlenség és az önmegvetés illó pillanatainak, tisztában volt személyiségének egy olyan finnyás vonásával, amely távol tartotta minden tivornyától és a romlottságtól. Ezen a vakáción hallotta Pán sípjának a hangját, de nem volt tapasztalata a szőrös hátsójának gerjedelméről.

A társaság laza szabályai hamarosan tovább lazultak. Lebarnultak, ittak, és vidámak voltak, miközben a házasa-

ságok határai kellemesen elmosódtak. A nem feltétlenül összetartozó párok egyvelegével körülvéve Irist komoly sokként érte, amikor az egyik nő – Olga – hirtelen, megkésett tulajdonosi érzéstől vezérelve azzal vádolta őt, hogy ellopta a férjét.

Amellett, hogy a jelenet kellemetlenül érintette Irist, az igazságérzetét is sértette. Ő csupán elviselte egy elhanyagolt férj társaságát, aki pótalkatrésznek tűnt egy szétilált házassági gépezetben. Nem ő tehetett róla, hogy a férfi elvesztette a fejét.

Rádadásul ebben a válságos helyzetben nem látta, hogy a barátai valódi lojalitást tanúsítottak volna, ellenben szemlátomást élveztek a mókát. Ezért, hogy oldja a feszültséget, úgy döntött, nem utazik vissza Angliába a társasággal, hanem további két napig a szállodában marad, egyedül.

Másnap, amikor kikísérte a csapatot az egyszerű kis vasútállomásra, még mindig bántotta a dolog. A többiek már látszott, hogy készülnek visszatérni a civilizációba. Újra divatos ruhákat viseltek, és ismét törvényes párokba rendeződtek, a bőröndök és a foglalások természetes rendje szerint.

A vonat Triesztbe tartott, amely már határozottan rajta volt a térképen. A szerelvényt megtöltötték a turisták, akik szintén visszatérőben voltak a járdákhoz és lámpaoszlopokhoz, megfedkezve a hegyoldalról és a csillagfényes égboltról. A társaság belesimult az általános zajba és nyüzsgésbe. Úgy tűnt, a régi lojalitásuk is visszatért, ahogy Iris köré gyűltek.

- Biztos, hogy nem fogsz unatkozni, drágám?
- Gondold meg magad, és ugorj fel!
- Egyszerűen *muszáj* velünk jönnöd!

Amikor felharsant a sípszó, megpróbálták felhúzni a kocsijukba – úgy, ahogy volt, rövidnadrágban és szöges bakancsban, a napbarnított, smink nélküli arcával. Úgy küzdött, akár egy bokszoló kenguru, hogy kiszabadítsa magát, és csak az utolsó pillanatban sikerült leugrania, amikor a peron már elkezdett futni az ablak előtt.

Nevetve és a küzdelemtől lihegve állt és integetett a távolodó vonat után, amíg az el nem tűnt a szurdok kanyarulatában.

Szinte büntudatot érzett, rádöbbenve, hogy megkönnyebbülten vált el a barátaitól, mert bár a vakáció jól sikerült, számára elsősorban az ősi, elemi dolgok jelentették az örömet – a nap, a víz és a hegyi szellő. Elmerülve a természetben némi neheztelést érzett az emberi betolakodás miatt.

Túl szoros és túl bensőséges volt az együttlétük. Időnként zavaró dolgok jutottak el a tudatáig: egy nő magas, éles hangú nevetése, egy férfi testének gömbölyded körvonalai, amint épp készül a vízbe ugrani, a folyamatos, sekélyes „Ó, istenem!” felkiáltások.

Igaz, hogy miközben kritikussá vált a barátaival szemben, sodródott az árral. A többiekhez hasonlóan ő is áradozott a csodálatos tájról, noha magától értetődőnek tekintette. Természetes volt, hogy amikor az ember egy isten háta mögötti helyre utazik, a táj szépsége automatikusan nő, ahogy a higiéniai színvonal csökken.

Végül egyedül maradt a hegyekkel és a csennel. Alatta egy fűzöld tó terült el, amelynek a tükrén gyémántként csillogott a napfény. A búzavirágkék égbolton kirajzolódtott a távoli hegyvonulat havas csúcsainak sziluettje. Egy dombon ősi vár sötét halma emelkedett, öt tornya úgy meredt felfelé, mint egy baljós kéz kinyújtott ujjai.

Körülötte minden tobzódott a színekben. A vasútállomás kertjében egzotikus virágok nőttek – lángszín és sárga fejek bólogattak a hegyes levelek között. Feljebb a lejtőn a fából épült kis szálloda falai okkersárga és bíborvörös színben ragyogtak. A vonat füstjének utolsó kackaringós foszlányai lebegő fehér tollakként emelkedtek fel a szurdok zöld fala előtt.

Amikor eltűntek, Iris úgy érezte, hogy az utolsó kapocs is megszűnt közte és a társaság között. Gúnyos csókot dobva utánuk megfordult, és letrappolt a meredek, köves ösvényen. A gleccser táplálta folyóhoz érve kissé elidőzött a hídon, hogy érezze a zöld és fehér habok jeges leheletét.

Amikor eszébe jutott az előző napi jelenet, eldöntötte, hogy soha többé nem akarja látni ezt a társaságot. Egy olyan epizódhoz kapcsolódtak, amely megsértette a barátságról alkotott elképzelését. Kedvelte azt a nőt, Olgát, aki a féltékenység durva megnyilvánulásával hálálta meg a bizalmát.

Elhessegette az emléket. Itt, a végtelen kék ég alatt az emberek oly kicsinek tűntek, a szenvedélyeik oly jelentéktelennek. Csupán mellékesek voltak a bölcsőtől a sírig tartó úton. Az ember találkozott velük, majd minden sajnálat nélkül elvált tőlük.

Percről percre nőtt a szakadék közte és közöttük. Egyre távolodtak, kifelé az életéből. A gondolatra Irist egy újfajta szabadságérzet borzongatta meg, mintha a csend és a magány felszabadította volna a lelkét.

Mégis nem telt el sok idő, és a természet minden dicsőségét odaadta volna, hogy visszahívhatta őket.

2

A fenyegetés

Négy órával később Iris szétvetett tagokkal hevert a hegyoldalban, magasan a völgy felett. Amióta az ösvények találkozását jelző kegyhelynél elhagyta a szurdok hűvös félhomályát, folyamatosan emelkedett felfelé a meredek, kanyargós ösvényen.

Az árnyékövezetből kilépve erősen tűzött a nap, Iris mégsem lassított a tempóján. A dűhe hajtotta tovább, mert képtelen volt kiverni a fejéből Olgát.

A név bogáncsként akaszkodott az elméjébe. *Olga*. Olga kenyeret csakis pirítós formájában evett – hogy megőrizze az alakját –, és nem fogyasztott sót, valami diétahóbort miatt. Ez gondot okozott a konyhában. Olga használta Iris telefonját, és elbitorolta az autóját. Olga kölcsönkérte a bundáját, és kölcsönadta neki a felesleges férjét.

Olga Oscarjának a gondolatára Iris futólépésre váltott.

– Mintha törném magam egy olyan férfiért, aki úgy néz ki, mint Miki eger! – dühöngött.

Végül kifulladásra vetette magát a gyepre, és úgy döntött, hogy ennyi volt. A hegy, amelyet le akart küzdeni, mintha egyre távolabb került volna, ahogy haladt előre, így kénytelen volt feladni a szándékát, hogy felérjen a csúcsra.

Ahogy félig lehunytt szemmel feküdt, a szél füttyülését hallgatva, visszatért a nyugalma. Egy, az égbolt háttéréből kiemelkedő nyúlánk harangvirágcsomó mintha megkeményedett és érces harangtoronnyá nőtt volna, míg ő maga eltörpült és egybeforrt a földdel – a részévé vált, mint a kavicsok és a gyökerek. Szinte hallotta a feje alatt egy óriási szív dobogását.

A pillanat elszállt, mert ismét Olga jutott az eszébe. Ezúttal azonban más szemszögből tekintett rá, mert a magasság a felsőbbrendűség illúzióját hozta magával. Iris emlékeztette magát, hogy a völgy ezerkétszáz méter magasan van a tengerszint felett, ő pedig körülbelül ezeröt-száz méterre kapaszkodott fel.

E számítás alapján megengedhette magának, hogy nagylelkű legyen, hiszen kétezer-hétszáz méterrel magasabb volt egykori barátnőjénél – feltéve persze, hogy Olga volt olyan kedves, hogy a tengerszinten marad.

Iris elhatározta, hogy kimossa magából az emléket, mint olyat, amely nem méltó arra, hogy tovább dühöngjön miatta.

– De soha többé – mondta. – Ezek után soha többé nem segíték senkinek.

Hangjában annak az embernek a szenvedélyes hevülete csengett, aki valamilyen szolgálatnak szenteli magát. Elégedetten, hogy tanult a leckéből, amelyért súlyos díjat fizetett, mielőtt elindult volna visszafelé, rágyújtott egy cigarettára. A levegő olyan tiszta volt, hogy a hegyek, amelyeket még soha nem látott, most előbukkantak és opáloslilán lebegtek az égen. Messze alant a tó egyik nyúlványa látszott – immár nem zöld volt, hanem a távolság miatt ködöskéken derengett.

Iris vonakodva felállt. Ideje volt indulni.

Az ereszkedés nemcsak monotonnak, de fájdalmasnak is bizonyult, mert a súlypontja hátratulódása megterhelte az izmait, amelyek nem voltak ehhez szokva. Sajogni kezdett a vádlija, és a köves ösvényen döcögve a bakancs nyomta a lábujjait.

Türelmét veszítve úgy döntött, hogy elhagyja a kanyargós ösvényt, és inkább lerövidíti az utat lefelé a hegyoldalon. A tó mutatta az irányt, ahogy elkezdett ereszkedni.

Merész vállalkozás volt, de szinte azonnal rájött, hogy a lejtő túl meredek. Mivel túlságosan gyorsan haladt ahhoz, hogy meg tudjon állni, nem volt más választása, mint leülni, és a szerencséiben bízva a hátsóján leereszkedni a csúszós talajon.

Ettől a pillanattól kezdve felgyorsultak a dolgok. Sebessége másodpercről másodpercre nőtt, hiába próbált a lábával fékezni. Elmosódott kék és zöld foltok suhantak el mellette, ahogy a völgy felé száguldott. Az egyenetlen talajon bukácsolva a lejtő alján álló fák felé vette az irányt, abban a reményben, hogy azok talán megmentik az elterüléstől.

Sajnos a vén fák korhadtnak bizonyultak, és nem tudták megállítani, így áttörve rajtuk jókora zökkenéssel landolt a köves szurdok közepén.

Noha a zuhanása részben lefékeződött, testileg-lelkileg megtörve tápáskodott fel. Ám a sérülései ellenére sem feledkezett meg arról a kényszeredett nevetésről, amelyre az iskolában tanították, mint minden játék közben történt baleset kötelező kísérfője.

– Nagyon vicces – motyogta, szálkákat szedegetve ki a lábából.

Ennek ellenére örömmel konstataulta, hogy a kegyhely ott áll néhány méterrel feljebb az ösvényen, mert ez egyértelműen azt jelentette, hogy sikerült tartania az irányt. Már nem volt messze a szállodától, letrappolt a vízmosásba, miközben a rá váró kényelem lebegett a szeme előtt. Egy hideg ital, egy forró fürdő, vacsora az ágyban. Amikor a szurdok kanyarulatában megpillantott egy megcsiláló víztükröt, lelkes, noha sántikáló futásba kezdett.

Aztán a kanyar után megállt, és teljes értetlenséggel bámult maga elé. Minden ismerős dolog eltűnt, mintha valaki beleradírozott volna a tájba. Nem voltak kis faházak, nem volt vasútállomás, nem volt móló, nem volt szálloda.

Döbenten jött rá, hogy mindvégig hibás tájékozási pontot követett. Ez nem az a zöld tó volt, amelyben a barátaival naponta fürödtek. Ahelyett, hogy mély és tójsdad alakú lett volna, kanyargós volt, halványkék és sekély, zsombékos parttal.

Ilyen körülmények között csak egy dolgot tehetett: visszatér a szentélyhez, és követi a másik vízmosást.

Ez határozottan mulatságos volt, és Iris ez alkalommal őszintén felnevetett, mielőtt lassan elindult felfelé.

Túlságosan borús volt a hangulata ahhoz, hogy értékelni tudja a táj vad pompáját. A földcsuszamlások által szétszaggatott kietlen pusztaságot lezuhant és széttört sziklák tarkították. A sziklák között nem nőtt növényzet, nem hallatszott madárcsicsergés. Az egyetlen hangot a lába alatt elmozdult, meglazult kövek zörgése és egy összezsugorodott patak csobogása jelentette, amely félig kiszáradt medrében kusza, fehér fonálként csörgedezett.

Az állandó társasághoz szokott Iris kezdett vágyakozni az arcok és a hangok után. Magányában odáig jutott, hogy engedett a csüggedt önsajnálatnak. Emlékeztette magát, hogy amikor visszatér Angliába, ő nem hazamegy, mint mások. Csupán vissza.

Jelenleg egy szállodában lakott, mert kis luxuslakását bérbe adta. Bár az életmódját ő maga választotta, egy ilyen pillanatban és egy ilyen helyen úgy érezte, nagy árat fizet a szabadságért.

Ám a rosszkedve nem tartott sokáig, mert a hágó te-
tejére érve újabb erőpróbával szembesült. Amikor körbe-
fordult, hogy tájékozódjon, felfedezte, hogy ez a szentély
nem az eredeti kiindulási pontja, ahonnan elkezdett fel-
kapaszkodni a hegyi ösvényen.

Ezúttal nem nevetett, mert úgy érezte, hogy a humort
is túlzásba lehet vinni. Ehelyett dühös volt magára. Azt
hitte, hogy ismeri ezeket a hegyeket, csak mert a többi-
ekkel együtt fel-alá csörtettek a szurdokokban, akár egy
falka vadkecske.

De ő csak követte őket – a többiek vezettek. A társaság-
ban ott volt az elmaradhatatlan vezető, a térképpel ren-
delkező fiatalember.

A saját eszközeire hagyatkozva a legkevésbé sem tud-
ta, merre kell mennie. Csak annyit tehetett, hogy követi
a szurdokot a következő elágazásig, és bízik a szeren-
csében.

– Ha továbbmegyek, el kell jutnom valahová – érvelt.
– Különben is, senki sem tévedhet el, akinek van nyelve.

Szüksége is volt a hidegvérére, mert a feltört sarka mel-
lett rettentően ki is merült. Amikor végre elérte az elága-
zást, ahol több út közül választhatott, nem bízott annyira

a saját ítélőképességében, hogy kísérletezzon. Leült egy sziklára, és várt, hátha arra jön valaki, akit megkérdezhet.

Ez volt az ő nulladik órája, amikor a függetlensége csupán abban nyilvánult meg, hogy képes volt aláírni a mások költekezéséről kiállított csekket, és a népszerűsége nem volt más, mint ugyanezen csekkek osztaléka.

Egész életemben vezettek – gondolta. – És még ha jön is valaki, én vagyok a világ legrosszabb nyelvésze.

A jelző hízelgett neki, mert a legkevésbé sem tarthatott igényt a nyelvész címre. Az idegen nyelvek terén való járatlansága annak volt köszönhető, hogy Párizsban és Drezdában végzett. Az iskolában töltött idő nagy részét kizárólag más angol lányokkal töltötte, míg az őt tanító helyiek kiválóan beszéltek angolul.

Ő így énekelte a nemzeti himnusz: „Vezess minket győzelemre.”*

A hazaszeretet most nem segített rajta, mert kissé elfogta a bizonytalanság, amikor egy zömök, bőrnadrágot és koszos, színes nadrágtartót viselő, napbarnított férfi kapaszkodott fel a hágón.

Iris barátai között volt egy nyelvekhez értő fiatalember is. A közös gyökerekre támaszkodva sikerült egyfajta összekötő nyelvként használnia a németet, de a képzeletére kellett bíznia magát ahhoz, hogy megértsen másokat és megértesse magát.

Amikor Iris megszólította angolul a férfit, és megkérte, hogy vezesse el a faluba, emlékezetében élénken élt, hogy a barátai milyen gúnyosan kacagtak a fiatalember kudarcain.

* A hivatalos változatban „Vezesd [a király(nő)t] győzelemre”, de a patrióta britek gyakran így éneklük. – *A ford.*

A férfi csak bámult rá, vállat vont, és megrázta a fejét.

Második próbálkozása – ezúttal hangosabban – sem járt több sikerrel. A paraszt, aki láthatóan sietett, folytatni akarta az útját, de Iris elállta az ösvényt.

Erősen tudatában volt a saját tehetetlenségének, mintha valami megcsonkított lény lenne, akinek kitépték a nyelvét. De muszáj volt megragadnia a férfi figyelmét, rákényszerítenie, hogy megértse. Érezve, hogy elvesztette az értelmes emberi lények méltóságát, kénytelen volt a pantomimhez folyamodni, sorra mutogatva a lehetséges útvonalakra, miközben folyamatosan ismételte a falu nevét.

Meg kell értenie, hacsak nem idióta – gondolta.

Úgy tűnt, a férfi felfogta, mire gondol, mert többször is bólintott. De ahelyett, hogy bármilyen irányt mutatott volna, elkezdett egy ismeretlen nyelven hadarni.

Hallgatva a torokhangok áradatát, Iris idegei hirtelen felmondták a szolgálatot. Úgy érezte, el van vágva minden emberi érintkezéstől, mintha eltöröltek volna egy háttérvonalat, és – ahelyett, hogy Európában lenne – Ázsia valamelyik sarkában ragadt volna.

Pénz és közös nyelv nélkül a végtelenségig barangolhatott. Abban a pillanatban lehet, hogy a falutól távolodva épp a vadon felé tartott. A szurdoknak sok mellékága volt, akár egy beltenger kanyarulatai.

Ahogy egyre jobban eluralkodott rajta a félelem, látta, hogy a paraszt arca megremeg, mint valami rossz álomban. Észrevette, hogy a férfi bőre csillog, hogy enyhe golyvája van, és határozottan érezte a kecskeszagot, amelyet a hegymászástól izzadt teste árasztott.

– Nem értem! – kiáltotta hisztérikusan. – Egyetlen szót sem értek! Hagyja abba! Ó, *hagyja abba!* Az örületbe kerget!

Ám a paraszt csak valami halandzsát hallott. Egy férfi ruhába öltözött lányt látott, aki – a helyi szépségeszmény szerint – előnytelenül sovány volt, a térde lehorzsolts és piszkos. Külföldi volt, bár a férfi nem tudta, milyen nemzetiségű. Ráadásul teljesen feldúlt volt, és kivételesen ostoba.

Úgy tűnt, nem fogta fel, hogy a falu nevének kevesebb mint a felét mondta meg, miközben három különböző falucska neve is ugyanazzal az előtaggal kezdődött. Ezt el is magyarázta neki, és a hely teljes nevét tudakolta.

Iris azonban akkor sem tudta volna megmondani, ha értette volna a férfit. A falu neve olyan nyelvtörő volt, hogy soha nem próbálta meg kimondani, hanem a többiekhez hasonlóan az első három szótagjával nevezte meg.

Ez patthelyzet volt. A paraszt egy utolsó grimasszal és vállrándítással továbbment, magára hagyva Irist a hegyekkel.

Azok mintha valós fenyegetésként tornyosultak volna felette. Képeslapokat vásárolt róluk, és azzal a sztereotíp leírással jellemezte őket, hogy „Csodálatos táj”. Egyszer még azt is odafirkantotta a képre, hogy „Ez az én szobám”, gunyoros keresztet biggyesztve az egyik csúcsra.

A hegyek most megbosszulták magukat. Miközben a kiálló sziklák alatt kuporgott, úgy érezte, csak meg kell billenteniük a magasba törő szemöldöküket, hogy egy sziklagörgeteg porrá zúzza. Jelentéktelen törpévé változtatták. Megfosztották az egyéniségétől. Kioltották a lelkét.

A varázslatot angol beszédhangok törték meg. A hágó kanyarulatában a szállodában lakó nászutas pár közeledett.

Ezt a szerelmespárt még a társaság is tisztelte teljes visszavonultságuk és ragyogó megjelenésük miatt. A férfi

magas volt, jóképű és méltóságteljes tartású. Hangja tekintélyt parancsoló, és felszegett álla túlzott büszkeséget sugallt. A pincérek egyetlen biccentésére ugrottak, a fogadós pedig – valószínűleg, mert saját társalgót követelt – „milord”-nak szólította.

A felesége majdnem ugyanolyan magas volt, tökéletes alakú, hibátlan arcú nő. Gyönyörű ruhákat viselt, amelyek teljesen alkalmatlanok voltak erre a helyre; de nyilvánvaló volt, hogy számára ez az öltözködés magától értetődő, és csakis a férjének akart a kedvében járni.

Megvoltak a saját normáik, és úgy tűnt, észre sem veszik a többi vendéget, akik úgy tekintették őket, mint akik egy magasabb társadalmi osztályba tartoznak. Gyanítható volt, hogy a „Todhunter” név, amelyen bejelentkeztek, csak kitaláció, hogy megőrizték az inkognitójukat.

Szinte figyelemre sem méltatták, úgy haladtak el Iris mellett. A férfi kissé megemelte a kalapját, de a tekintete nem árulkodott arról, hogy felismerte volna. A veszélyesen magas sarkú cipőt viselő felesége pedig le sem vette ibolyakék szemét az egyenetlen, köves útról.

Halkan beszélt, ám fojtott hangja ennek ellenére is hevesen szólt.

– Nem, drágám. Szó sem lehet még egy napról. Még a *kedvedért* sem. Túl sokáig...

Iris nem hallotta a mondat végét. Arra készült, hogy diszkrét távolságból kövesse őket, mert tudatában volt saját rendezetlen külsejének.

A nászutas pár érkezése helyreállította a magabiztosságát. Jelenlétük bizonyította, hogy a szálloda a közelben lehet, hiszen ők sosem gyalogoltak messzire. Ettől a tudattól a hegyek visszazsugorodtak a képeslapok tárgyai-

vá, míg ő elveszett lényből újból londoni lánnyá változott, aki kritikusan szemléli a rövidnadrágja szabását.

Hamarosan felismerte az eredeti kegyhelyet, ahonnan elindult a hágóra. Ahogy fájdalmasan sántikált lefelé az ösvényen, csakhamar megpillantotta a sötétbe boruló tó csillogását és a szálloda zöld homályban ragyogó fényeit.

Gondolatai újra a forró fürdő és vacsora körül kezdtek járni, amikor eszébe jutott, mennyire fáradt és éhes.

És bár látszólag csak fizikai nyomai maradtak a kalandnak, valójában a biztonságérzete sérült meg – mintha az élmény a jövőből érkező fenyegetés lett volna, felvillantva a kiszolgáltatottság borzalmait, távol minden ismerőstől.